

ĐƯỜNG TA, TA CỨ ĐI!

(Tự Truyện 34)

Nửa đêm **mồng một Tết Bính Tí, thứ Hai Feb. 19/1996**, trời lạnh căm căm, gió mưa âm ỉ. Những bàn tay ma quái không ngớt gõ lên các tấm kính cửa bao quanh căn nhà những tiếng kêu buồn thảm. Tháng Hai, trời San Jose vẫn thường như thế. Cái lạnh cuối đông chưa dứt đã chuyển tiếp qua những cơn gió lớn mang đầy sự cuồng nộ của trời đất mênh mông.

Trên nóc nhà tôi có một số chim câu làm tổ từ nhiều năm trước đó. Mỗi đêm, tôi vẫn nghe tiếng cù rù của chúng vang lên không ngớt. Thỉnh thoảng, tôi hay tìm bắt được một chú chim non mới ra ràng không may rơi tọt vào cái ống khói lò sưởi lâu ngày không dùng, dẫn xuống căn phòng viết. Tiếng cù rù của chúng thoát đầu có làm tôi sợ hãi khi đêm khuya ngồi một mình nơi bàn mà liên tưởng những điều vớ vẩn. Nhưng mãi rồi quen, chúng biến thành "những người bạn thân" của tôi một cách tự nhiên.

Mỗi đêm, tôi vẫn hình dung cảnh đầm ấm của các con chim chông, chim vợ quây quần nhau, bước tới bước lui bên lũ chim non bé tí. Lâu ngày đâm ghiền những âm thanh kỳ lạ kia như một điệp khúc êm đềm, vỗ về được cho giấc ngủ vốn khó tìm trong cái đầu đầy đặc suy nghĩ của tôi.

Đêm mồng Một Tết tôi không nghe những tiếng cù rù trên mái nóc. Lòng bâng khuâng tự hỏi chúng đang ở đâu, những người bạn thân hiền lành nhỏ bé? Ôi! Các sinh vật nhẹ nhàng vô tội! Cái tổ mong manh liệu có vững yên khi đất trời nổi cơn thịnh nộ? Không gian nào để chúng trú thân mà còn mớm được cho nhau những hạt mồi ngon?

Mồng Hai Tết, thứ Ba ngày 20/2/1996, trời cũng mưa liên miên từ tối khuya đến sáng. Tôi cứ nằm ngẫm nghĩ câu nói của anh Phạm Thái: "*Người ta thì đương đầu với mọi cái gì bên ngoài, còn chị lại phải đối diện với chính nội tâm*".

Đúng vậy. Cả cuộc đời tôi là như thế. Bây giờ, nửa đêm tĩnh lặng, điều mà tôi đang đối diện chính là tiếng ho của bà mẹ già 70 tuổi nằm phòng bên cạnh, với bước chân đi làm của Vân San giữa cơn mưa gió lạnh căm; với Âu Cơ 8 tuổi đang khởi sự từng bước vào con đường định mệnh tôi đã đi hơn 40 năm trước; với chính con người mình những xung đột dữ dội trên mọi vấn đề thuộc về đạo đức và bản năng. Có lúc trong những nỗi đương đầu như thế, ***tôi chợt thấy tâm tình nát tan hiện tại giữa tôi và TNH đâm thành là điều quá tầm thường nhỏ nhặt! Tự hỏi TNH có đáng gì không cho tôi phải níu kéo? Tấm thân đã ố bẩn với tấm lòng bạc bẽo của một người đàn ông có phải là điều cần thiết cho tôi tìm kiếm trong cuộc đời mình?***

Ban tối trò chuyện điện thoại cùng Lê Duy Linh, tôi kể:

"Tôi vừa đọc lại cuốn Nhật Nguyệt I và bỗng dưng nghe dậy lên một cảm nghĩ rất lạ. Tôi sợ rằng sẽ *không viết nổi cuốn II với giọng văn thiết tha và bi thống như cuốn I được*. Tại sao? Bởi vì TNH làm đau đớn trái tim tôi nhiều

quá, trong khi người đàn ông năm cũ, *nghĩ về anh, tôi chỉ thấy hối hận buồn rầu*. Tôi vinh danh tâm tình anh Ngọc dễ dàng hơn qua văn chương tôi viết. Còn với TNH, cứ nghĩ đến những tàn nhẫn TNH đối cho tôi mà lạnh ngắt cả tim. Vì vậy, tôi sợ không bao giờ quyền Nhật Nguyệt II còn dịp chào đời nữa."

[Một thoáng thật nhanh, tôi lướt soát tất cả mọi hình ảnh đàn ông đi qua đời tôi. Hồn chùng thật thấp. Có những tấm lòng tôi không thể nào đáp trả. Có những con người từng khổ ghê gớm theo mỗi tình tuyệt vọng trao tặng cho tôi. Ôi! Ngày nào tôi gây gió nhiều phen để bây giờ phải gặp bão lớn. Nhưng, thật tôi có đáng phỉ nhổ không khi tôi chỉ là một con cò vừa đi, điếc, cầm một lượt trong cái vòng quay cuồng nộ của Định Mệnh? Tôi có đáng bị lên án không khi trước vị thần Định Mệnh tàn ác vô song, tôi cũng chỉ là một sinh vật nhỏ bé bị trói chặt cả đôi tay?]

Lê Duy Linh là người bạn vẫn thường khuyến khích và tin tưởng khả năng phô bày chữ nghĩa của tôi. Với những loại như Nước Chảy Qua Cầu và Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, anh chú tâm đặc biệt. Trong câu chuyện anh kể:

"Thạch Các đang ngồi uống *café* với tôi, đột nhiên quay qua chỉ mặt tôi: 'Ông bà TNH & BG mà có *chuyện tan vỡ thì phải kể do anh phần lớn*.' Anh ta không giải thích câu nói."

Lê Duy Linh cười, tiếp:

"Từ khi biết cầm quyền sách đọc đến giờ, tôi nhận thấy từ Âu sang Á, chẳng nhà văn nam hay nữ nào giống như chị. Đang sống trong cuộc sống hiện tại với chồng con đầm ấm, bỗng dung cho ra đời quyền tự truyện Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, bây giờ còn muốn tiếp tục với quyền II."

Tôi hỏi:

"Há chẳng phải chính anh là người khuyến khích hay xúi giục tôi viết ra những cái gì còn ần nấp trong nội tâm sâu kín?"

Lê Duy Linh xác nhận:

"Đó là điều tôi từng nghĩ đến. ***Bản chất nhà văn thường cô đơn, nhưng chị là nhà văn cô đơn hơn bất cứ ai tôi từng biết. Chị làm việc, suy nghĩ, thai nghén tác phẩm trong cô đơn tuyệt đối***, điển hình qua sự chào đời của quyền Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau."

Và anh tự thú:

"Ít nhiều tôi cũng có phần trách nhiệm trên những gì chị đang ném trái."

Tôi đáp lời:

"Anh không cần áy náy cho tôi. Tôi phải nói thật, kể từ khi viết xong Nhật Nguyệt I, cái ám ảnh về anh Ngọc bỗng dung chầm dứt. Như thể ***tôi đã trả xong một món nợ ân tình từng đeo mang trong hai chục năm ròng rã***. Điều này rõ ràng kỳ diệu."

Lê Duy Linh kêu lên:

"Tại sao chị không nói ra với TNH điều ấy?"

Tôi buồn bã:

"Tôi không nói vì biết *TNH chẳng bao giờ còn muốn thông cảm cho tôi* những tình cảm chuyển biến như trên."

[Y hệt hành động và ý nghĩ Âu Cơ đối với Mẹ 20 năm sau.
(Note: Feb. 25/2016).]

Lê Duy Linh bày tỏ:

"Tôi e rằng nếu Nhật Nguyệt II chào đời, TNH và cả chị nữa sẽ không thoát được búa rìu dư luận làm ảnh hưởng đời sống."

Tôi đáp:

"Tôi biết điều ấy. Và lúc này có nói, tôi sợ rằng những đau đớn TNH làm ra cho tôi mạnh mẽ quá sẽ không khiến tôi viết nổi quyển II. Nhưng thật sự, tôi phải viết anh à. Có hai nguyên nhân chính:

1/ Anh Ngọc đi qua đời tôi chỉ 8 tháng mà được tôi kết tụ cho một đứa con tinh thần dày 432 trang giấy. Còn TNH đến trong đời tôi 8 năm, biết bao điều cần ghi lại, tại sao tôi chẳng dành một đứa con tinh thần khác cho TNH? Việc này tôi thấy không công bằng chút nào.

2/ Hai năm trước với Một Truyện Dài Không Có Tên, tôi viết thẳng tất cả những gì nhận định chung quanh giới văn nghệ sĩ VN hải ngoại. Tôi và TNH cũng là hai nghệ sĩ trong cái guồng nhịp đó, tại sao viết chuyện người thì được mà lại không dám viết ra chuyện mình? Như vậy cũng không công bằng dưới cái nhìn độc giả.

"Vì thế bây giờ dẫu búa rìu dư luận độc địa đến đâu, tôi vẫn phải cho chào đời tập II viết về đời riêng giữa TNH và tôi. ***Luôn luôn tôi vẫn nghĩ tôi làm chuyện văn chương bằng tâm huyết thật sự nên không có gì phải sợ hãi. Bây giờ nếu vì e ngại miêng tiếng thị phi mà không dám viết thật mọi nỗi thì tôi sẽ phải mang một tội đồ không chỉ với độc giả mà còn với TNH và con bé Âu Cơ.*** Thị phi chỉ vài tháng một năm rồi cũng hết. Còn bộ Nhật Nguyệt hai tập hay Một Truyện Dài Không Có Tên, tôi tin rằng chúng sẽ sống rất lâu."

Và tôi cười:

"Cuộc đời tôi lúc nào cũng chỉ gặp toàn chuyện bất công. Hiện tại cái đám văn nghệ sĩ được tôi trình bày trong Một Truyện Dài Không Có Tên –luôn cả phe phái vô danh tiểu tốt của họ-- ai cũng cứ dè tôi ra mà chửi. Nhưng nếu chịu khó suy nghĩ một chút, họ sẽ phải thay đổi ý tưởng ngay. Bây giờ đọc Nguyễn Du hay Cao Bá Quát mà giá như mình tìm thấy đâu đó một tài liệu về cuộc đời riêng các ông ấy, hỏi anh, mình có thấy quý không? Cũng ví như sau này nếu ai có muốn viết về tiểu sử Nguyễn Tất Nhiên, họ không thể bỏ qua hai tháng gần cuối đời, Nguyễn Tất Nhiên đã trú ngụ trong nhà tôi như thế nào. Khi ấy, Một Truyện Dài Không Có Tên họ phải cân dùm đến. Năm ba chục năm sau, tất cả đám văn nghệ sĩ hải ngoại hôm nay –luôn cả TNH và tôi—đều trở thành cát bụi. Ngoài tác phẩm, còn điều gì lưu lại cho hậu thế tìm biết về cá nhân và cuộc đời họ? Vậy ***có phải rằng chính tôi đang làm công việc giữ gìn giữ gìn cho độc giả các thế hệ sau những tài liệu quý giá về đám văn nghệ sĩ thời hiện tại? Tôi vinh danh đám này chứ đâu nào hạ nhục? Tại sao tôi lại bị thù ghét một cách bất công như thế?***"

Tiếng cười tôi càng lớn hơn trong điện thoại, điệu khinh bỉ thật sự:
"Bởi nghĩ vậy mà, thú thật với anh, tôi luôn luôn ghi trong đầu cái ý tưởng
'*Chó sủa mặc chó, đường ta ta cứ đi!*'"

[]